

NÁNDORFEHÉRVÁR 560

Magyarország mindig a népek országútjának kereszteződésében feküdt. A népvándorlás száguldó lovas népei, barbár törzsek, a római birodalom légiói vonultak át a Kárpát-medencén, hódítva, más népeket leigázva. A jövevények időnként letelepedtek itt, abban a reményben, hogy tán végleg otthonra találnak. A következőként érkező törzsek, hordák, seregek útjába kerülve győztek, vagy elpusztultak. Népek buktak el, s tűntek el végleg a föld színéről.

Árpád magyarjainak megjelenése azonban új korszakot nyitott. Őseink ugyanis megvetették lábukat ezen a földön. S bár jöttek újabb és újabb seregek, hordák, mi, magyarok megmaradtunk ebben a hazában. Megmaradtunk, mert harcoltunk ezért a földért. Hunyadi János, Mátyás király, Zrínyi Miklós, Dobó István katonái, s a fegyvert ragadott ezrek, tízezrek – ha kellett mindenüket, tulajdon életüket is feláldozva állították meg a dél felől özönlő muszlim hadakat. Ha sokszor legyőzve is, ha idegen iga alá hajtva is, de a nemzet megmaradt, mert nem feledte hitét, magyarságát.

560 évvel ezelőtt Nándorfehérvár falai előtt az akkori világ legerősebb hadserege sorakozott fel, tízszeres túlerőben Hunyadi János hadával szemben. A művelt nyugat fohászkodva várta a véget. Európa templomaiban megszállottan harangoztak az apokalipszisre várva. Hunyadi János és hősei azonban kiálltak a falakra. És harcoltak, noha esélyük sem volt a győzelemre. Mégis diadalmaskodtak - s fényes győzelmük – melyre néhány év óta nemzeti emléknapként emlékezünk – tiszta, érthető üzenet a mának.

Ma nem kell véres háborúban várfalakon bizonyítani, hogy az elődökhöz méltón megvédjük a hazát, megtartsuk annak, ami ezer éve már: magyarnak.

De ez nem jelenti azt, hogy nincs kötelességünk...

Írta: Bán Mór